

Žranice

Probudil jsem se poněkud neobvykle – v rakvi, nějakých šest stop pod zemí a ve společnosti hmyzu a jiné havěti, která po smrti obklopuje mrtvá těla. Místo mého posledního odpočinku byl červy proděravělý šunt, který příbuzní určitě koupili ‚za výhodnou cenu‘. Nedivil bych se, kdyby nebyla už alespoň jednou použitá. *Typické*, pomyslel jsem si. *Vždycky se na mě kašle, dokonce i v momentu, kdy mi mají porýdit rakev. Vsadím se, že brácha dostane kryptu...*

Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientoval a uvědomil jsem si, v jaké nezáviděníhodné situaci jsem se to ocitl. Sarkasmus a stížnosti rychle nahradily zdravý rozum, který se chvatně stáhl poté, co mě zachvátila panika.

„Bhe, khe, khompoc...“ Snažil jsem se vykřiknout, domáhal jsem se pomoci u smrtelníků i bohů. Avšak jazyk mě vůbec neposlouchal a z úst mi vycházelo jen podivné kuckání a bublání. Zvedl jsem ruce a začal škrábat do víka rakve. Kousky dřeva padaly na mou tvář, třísky bodaly jako žihadla krvavých much. Vrtěl jsem hlavou, shazoval bodavé jehličky a pokračoval v práci.

Teprve po chvíli jsem si všiml tří věcí: Za prvé toho, že jsem tu viděl stejně dobře jako ve dne, ačkoliv by v rakvi měla zákonitě být černočerná tma. Rozeznal jsem jednotlivá prkna rakve i oblečení, ve kterém mě pochovali. Tou druhou maličkosťou byla skutečnost, že namísto obyčejných lidských nehtů mi narostly hromné pevné ostré drápy. Za svého bytí jsem podobné viděl u odchycených šelem, které zámožní kupci, urození a kejklíři zavírali do klecí a časem je ochočili natolik, že mohli vystupovat při slavnostech – nebo v aréně s odsouzencem. Takový chňapavec dokázal průměrného delikventa roztrhat na kusy a rozházet mu střeva na všechny strany pomocí drápů ne nepodobným těm mým. A nakonec za třetí: Nedýchám.

Neměl jsem nejmenší ponětí, co se to se mnou stalo. To poslední, na co jsem si vzpomínal, byla hospoda, můj obchodní partner a velké množství skleniček, které jsem tu noc vypil. A poté... poté jsem se probudil tady. Zemřel jsem? Ale proč jsem opět živým. Ale... co se mi stalo s prsty, proč vidím ve tmě? Co se mi stalo?

Náhle jsem trhl hlavou.

Zůstaň tu! Nenech se ovládat!

V hlavě se mi rozsvítilo, na chvíli se opět cítil živým se vším všudy – i s kocovinou, kterou bych měl, kdybych jen zachoval rozumnou míru. Ten pocit rychle odezníval, ale než světlo mého předešlého života pohaslo, vykřiklo ještě jednou: *Nevstupuj do temnoty! Nev-* “

Hlas utichl. Místo toho jej nahradila temnota. Její hlásek byl mnohem tišší, ale nedalo se mu vzdorovat.

Pojď za mnou.

Byl to jasný rozkaz. Neexistoval jediný důvod, proč bych ho neměl splnit.

Začal jsem hrabat. Hrabal jsem dlouho a usilovně.

***

Po neskutečně dlouhé době jsem se dostal na povrch. Nenarazil jsem na žádný náhrobní kámen, který by mi to znemožnil. Zjistil jsem, že jsem byl pohřben na samém okraji krchova – za mnou byl jen les. Uvědomil jsem si, že se nacházím daleko od hrobky svých příbuzných. Nebyl jsem pohřben na svatém místě, nýbrž na periferii, kam se odhazovala těla zločinců, darebácků a těch, kteří se neshodli se sousedy; daleko od Innosovi náruče na druhé straně vesnice. To mě rozzuřilo; zlostně jsem zamručel. Zvuk přilákal lovce.

Můj první chod měřil asi šest stop, nosil špinavou uniformu vesnické domobrany a byl vyzbrojen obouruč držným mečem. Ve zbraních se sice nevyznám, avšak to ostří vzbuzovalo

respekt. Byl jsem si jist, že i kdyby šlo o nezkušeného cucáka, jakých bylo v mé rodné vsi plno, tak by mě se svou zbraní rozsekal na kusy.

„Innosi, ochraňuj svého lovčího!“ vykřikl muž a rozběhl se ke mně. Pokusil jsem se promluvit, ale nevypadlo ze mě jediné smysluplné slovíčko; jen jsem tupě zíral, jak se na mě řítí smrtelník s plameny v očích a ostrým železem v ruce.

Zachránila mě náhoda – shodou okolností se ze svého hrobu vyhraboval i jeden z mých sousedů. Objevil se právě včas. Svou zpola vytaženou rukou mával kolem sebe a náhodou se zachytil lovcovy nohy. Svatý bojovník upadl na zem a začal kolem sebe kopat. Nebožtík se mezitím začal vyhrabávat nahoru. Nebyl to zrovna krasavec, ale já sám jsem byl stěží ve stavu, kdy bych mohl někoho kritizovat.

Muž (ten živý) vykřikl hrůzou a sekl. Meč mrtvému usekl levou ruku v lokti – ani to ho ale nezastavilo, jen mu to ztížilo jeho pokus dostat se na povrch a zabít svého protivníka.

Lovec sekl podruhé. Tentokrát zasáhl hlavu, která se v tu chvíli s jasným úmyslem přesouvala směrem ke šťavnaté nožičce plné bílkovin. Půlka lebky odpadla a odhalila to, co zbylo z mozku. Mrtvý se už nepohnul.

Znovu mě ovládl vztek.

ZABIJ!

Příkaz projel mou hlavou a mé tělo vykonalo všechny potřebné pohyby. Někde daleko mi kdosi říkal, abych přestal. Ale to byl jen slabý hlásek, který pomalu zanikal v temnotě.

Skočil jsem na ležícího muže a zakousl se mu do nechráněného krku. Jeho šermířskou ruku jsem zalehl, takže jí nemohl pohnout; tou druhou vytáhl dýku z pochvy na opasku a pokusil se mě bodnout. Než však zbraň dopadla na mé mrtvé maso, ztratil lovec všechnu svou sílu – krev z něj velmi rychle vytékala.

Jedl jsem ho. Ani jsem nepřemýšlel nad tím, co dělám, prostě jsem se musel najíst. Byl to úžasný pocit, jako kdybych nikdy neměl v ústech nic lepšího. *Pokračuj*, ozvala se znovu temnota ve mně. Druhý hlas také něco říkal, ale nerozuměl jsem mu.

Po několika vteřinách přestalo lovcovo srdce bít a já jsem přestal s kousáním a trháním. Maso ztratilo svou chuť.

Pojď za mnou, lákala mě píseň v hlavě. Ke kapli...

Poslechl jsem.

***

Nad hlavou mi svítily hvězdy, stovky malých bílých bodů. Měsíc nebylo nikde vidět. *V den, kdy jsem zemřel, měl být úplněk. To jsem tam dole ležel celý měsíc?*

Hm. Možná i déle.

Můj tělesný stav mi nedovoloval jít rychleji než obyčejnou chůzí. Báł jsem se, že mi každou chvíli odpadne noha – nebo jiná část těla. Pobyt v rakvi mému tělesnému stavu rozhodně neprospěl.

Po několika minutách jsem došel k chalupám. Mou pozornost upoutala hospoda stojící na úplném kraji vesnice. V tuto noční hodinu zde byla většina chlapů zalezlá. Zabývali se především pitím piva, hraním karet, štípáním děveček do zadků a neustálým si stěžováním na vrchní vrstvy a úředníky, zejména pak na výběrčí daní. Obvykle se z hospody táhl zápach zvratků, potu a piva, široko daleko byly slyšet neslušné písničky a z komína v kuchyni se kouřilo jako ve vysoké peci. Udivilo mě, že teď neslyším, necítím ani nevidím žádnou známku po obyvatelích tohoto posvátného místa – jako kdyby si všichni řekli, že raději našetřené peníze nechají na horší časy, než aby je propíjeli. Ihned jsem tu hloupou myšlenku zaplašil. *Vždyť oni se bojí. Mě a podobných bytostí, které vstávají z hrobu, jí lidské maso a poslouchají hlasy v hlavě.*

Pojď, odehnal mé myšlenky ten tajemný Hlas, kterému nebylo možno odporovat, ačkoliv se o to má mysl neustále snažila. Trhl jsem hlavou a odstoupil od okna. Šel jsem dál.

***

Na náměstí jsem narazil na své druhy. Někteří vypadali celkem dobře, zachovale, čerstvě. Jiní měli tu čest být mrtvolou už několik týdnů nebo měsíců. Ty nejhorší případy se už pomalu rozpadaly.

Kromě nich bylo na rynku i několik smrtelníků s vidlemi, pochodněmi a noži v rukou. Bylo jich už jen deset, zbytek byl roztrhán na kusy a sežrán. Doráželi na bytosti zrozené z temné magie a snažili se přežít. Každou chvíli ale některého z nich stáhli k zemi a vyřádili se na něm.

Někde uvnitř mě se ozval zvuk, který vzdáleně připomínal zakručení břicha.

Najež se.

Poslechl jsem. Temnota opět zahalila mou mysl a zahнала veškeré světlo, které ve mně zůstávalo. Vyrazil jsem kupředu a připojil se k hostině.

Rozeznával jsem tváře, ty šťavnaté tvářičky, které jsem kdysi vídal každý den; koželuha Briana, hospodského Maise, mlynáře Swena, švadlenu Mary, bylinkářku Segittu, služku Petru... Veškeré se mé vazby k nim naprosto rozplynuly ve chvíli, kdy jsem jednoho z nich stáhl na zem a zakousl se mu (nebo snad jí?) do krku. Po bradě mi stékala karmínová krev. Maso vonělo a chutnalo jako kuřecí. Jenom kůžička byla trochu tuhá.

Jakmile mé jídlo zemřelo a ztratilo svou charakteristickou chuť, zvedl jsem se. Z živých zbyl jen jeden muž s Innosovým znakem na hrudi. *Není to jeden z těch paladinských rekrutů z kaple?* projevila se má paměť z časů, kdy mi ještě tlouklo srdce. Touha po dalším chodu však odehнала další smysluplné myšlenky a já jsem toužil jen po tom jediném – zakousnout se a nepustit.

K mé smůle jsem nebyl jediný lidožrout v okolí. Ostatní se na nebohého služebníka boží vrhli a během chvíle jej roztrhali na kusy. Zuřil jsem; měl jsem pořád hlad a oni mi mé jídlo snědli. Bastardi.

Zdálo se nám, že bylo po všem. Jenom jsem tam tak stáli, kolébali se ze strany na stranu a hleděli před sebe. Teprve po chvíli jsem se rozhlédl po okolí. Pohled na znetvořená těla a chodící mrtvoly opět rozzářil skomírající světélko mého svědomí. Hleděl jsem na své krví pokryté drápy, cítil jsem kousky násilím vyrvaného masa mezi zuby. Věděl jsem, že má duše je ztracená a nyní patří Beliarovi. Kdyby tak byla možnost, jak bych mohl své skutky odčinit! Chtěl jsem to udělat, ale nemohl jsem. Každou chvíli jsem byl blíže k prázdné skořápce, která bude na kývnutí svého pána chodit, škrábat, trhat, jíst, zabíjet. Která...

Světélko opět zhaslo a mě znovu zakručelo v břiše. Maso, maso, kde bych tak mohl najít maso? Čerstvé masíčko...

Mezi mrtvoly vkročil muž. Nebyl to člověk – a pokud někdy byl, vzdal se svého lidství už dávno. Nebyl ale ani mrtvý. Ne úplně. Byl si vědom toho, co dělá. Stejně jako nás jej sužoval hlad. To, jak jsme se ho snažili utišit, se však lišilo; my jsme jedli maso, on potřeboval vydatnější stravu složenou z moci, kterou mu propůjčil jeho temný lord. Ačkoliv jsem o nich slyšel jen z příběhů velebného pána Markuse, okamžitě jsem poznal, kdo tento démon v lidské podobě byl: Temný mág.

Jeho jako noc černý háv neměl žádné výrazné zdobení kromě červené stuhy uvázané kolem pasu a přívěsku ve tvaru miniaturní kozí lebky. Nosil černé rukavice. Jedinou odhalenou částí jeho těla byla hlava – dokonale oholená, s tetováním na spáncích a na temeni. Mezi dvě nelidské rudé oči plné zloby a chuti ničit vězel dlouhý zahnutý nos. Jeho úzké rty se po sobě převalovaly jako dva pářící se červi.

Zvedl ruku, ve které se z ničeho zmaterializovala šest stop dlouhá obsidiánová hůl. Na jejím zahnutém vrcholu visela zlatá koule, která osvětlovala okolí několika metrů – víc než dost na to, aby zviditelnila muže, který se právě chystal promluvit k masám.

„Mé děti,“ promluvil. Jeho hlas byl jako z oceli, tón přímo velitelský. Usmál se na nás, ten náš stvořitel: „Povstali jste ze země, do které vás vaši bývalí příbuzní a přátelé zakopali. Dali vám jen hrob, pomník a kytici na rozloučenou. Avšak já jsem vám daroval to nejcennější – nový život!“

Odmlčel se, přejel po nás pohledem. Poté pokračoval: „Znovu jste přišli na tento svět, zmatení, nevidouc, co činíte a proč. Já vám ukážu cestu, kterou se vydáte. Dám vám nový smysl života – smysl, který najdete jedině ve službě Beliarovi, pánovi smrti, vládci podsvětí, stvořiteli temnoty!“

Světlo na holi zesílilo a rozlilo se po celé vesnici. Zapotácel jsem se a jen tak tak udržel rovnováhu. Čarodějovo světlo bylo zlé, chladné. Světélko života a naděje v mé hlavě se střídavě rozsvěcovalo a zhasínalo, nic však nemohlo učinit.

Temný mág byl mým pánem.

„Nyní!“ zvolal a ukázal směrem ke kopečku. „Nyní se vydáme zničit svatyni boha, který neudělal nic, aby vás zachránil před smrtí ani potom, co jste mu přinesli všechny své oběti, platili desátky a modlili se za jeho přízeň. Pojdte za mnou! Strhněme Innosovu sochu a nastolme vládu Beliaru, jediného spravedlivého boha, který vás za vaše skutky odmění!“

***

Šli jsme dál. Potáceli jsme se ze strany na stranu, občas se srazili, ale jinak jsme prošli vesnicí bez sebemenší úhony. V čele našeho pochodu šel černý muž, který nám ukazoval cestu. Nevedl nás po kupecké stezce vedoucí do Khorinisu; místo toho jsme zabočili doprava a trmáceli se do kopce. Zde už k několika menším nehodám došlo a někteří mrtví zakopli a skutáleli se dolů. Mě se nic takového naštěstí (nebo naneštěstí?) nestalo.

Stůj, stůj! Trhl jsem s sebou. Světlo života a naděje se opět objevilo a jeho slova byla tentokrát naprosto srozumitelná. Nemohl jsem jej však poslechnout, údy mě vůbec neposlouchali.

Pán se na chvíli otočil a provrtával mě pohledem. Světlo opět pohaslo. Pán se usmál a pokračoval ve výšlapu.

Za pár minut jsme stáli před vchodem do svatyně.

Měli jsme hlad.

***

Svatyně byla budova obdélníkového půdorys a s vysokou věží. Zvenčí vypadala úplně obyčejně, skoro sešle – uvnitř se však skrývaly sochy, obrazy, pozlacený dřevěný oltář a další důkazy moci a bohatství církve. Kostel byl ze tří stran obehnán hřbitovem, který byl přeplněn těly pravověrných a poctivých lidí.

Pán zamával holí a cosi vykřikl. Nad jeho hlavou se vytvořil štít, od kterého se po chvíli začaly odrážet šípy. Z vrcholu věže několik vesničanů střílelo z luků ve snaze přišpendlit mága a jeho pohůnky k zemi. Byl jsem naprosto nechráněn, ale i přesto jsem vůbec necítil strach. K mému údivu se i světlo zdálo být klidné a pokojné, jakoby chtělo, aby mě jeden z šípů trefil a navždy mě zničil.

Nakonec jsem neměl tu čest zemřít podruhé. Pán sáhl do svého roucha a vytáhl z něj podivný bleděmodrý kámen se zlatým symbolem na jeho vyhlazené straně. Za života jsem viděl jen jeden podobný kousek – u obchodníka, který se mi pokoušel prodat magickou runu, jež dokázala vyvolat světlo. Tohle byl trochu větší kalibr.

Mág natáhl ruku. Kámen se rozžhvil do běla, jako by každou chvíli měl explodovat. Místo toho z něj vyšlehl paprsek světla připomínající blesk. Z vrcholu věže spadlo několik těl; všechna nesla známky vážných popálenin. Jejich maso mi nevonělo, nebylo syrové.

Po chvíli vrchol věže vybuchl. Dřevěné trámy, cihly, kusy zvonu a lidské trupy a končetiny létaly po celém okolí. Opět jsem měl z pekla štěstí, že mě nic nezasáhlo.

Pán nezahálel a krátce po ohňostroji nám zavelel: „Zbořte brány!“

Rozdělili jsme se. Já a šest dalších jsme svými drápy tloukli a škrábali do pevných dubových dveří kaple. Několik dalších se přesunulo ke hřbitovní bráně. Ta byla méně kvalitní a brzy padla.

Pán se zasmál a vytáhl další kámen – tentokrát černý s rudým znakem. „Povstaňte, mé legie!“ vykřikl. Kámen se při těch slovech rozzářil. „Vaše cela je otevřena, už nejste Innosovými vězni. Povstaňte a zničte mé nepřátele!“

Než jsme stihli udělat do dveří první menší dírky, obklopila nás hromada nováčků. Žádného ze svých příbuzných jsem mezi nimi nerozeznal. Všichni byli ušpinění od hlíny a nacházeli se v různých stavech rozkladu. A jeden každý z nich toužil po lidském mase a orgánech.

Naše počty se přinejmenším ztrojnásobili, ale i tak nám trvalo, než jsme vchodové dveře poškodili. Z děr ve dřevě začali vylézat hroty kopí a čepele mečů, které zasahovali nemrtvé a posílali jejich zkažené duše zpět do podsvětí. Pán najednou cosi vykřikl a já jsem rychle odstoupil. Právě včas na to, aby mě nezasáhl jedna ze zbraní trčící z brány – nebo kouzlo vržené temným mágem.

Blesk zasáhl dveře a ty se rozletěly na kusy společně s jejími obránci.

Mág vstoupil do svatyně jako první. Já a zbytek legie jsme jej následovali.

***

Zdálo se, že všechny možné svíce a pochodně, které se nacházeli v domě božím, byly rozsvíceny. Kaple byla tak naplněna světlem, až jsem si na chvíli myslel, že jsem se dostal do nebe – absurdní myšlenka.

Po stranách již zničených dveří stálo pár ozbrojenců. Výbuch a pohled na jejich mrtvé přátele je však znehybněl; mrtví vyrazili a rychle je vyřídili. Bohužel jsem nestihl někoho popadnout a zakousnout se, všechny kusy byly už rozděleny. Zlostně jsem zachrčel a pokračoval za Pánem.

Lavičky a židle nyní tvořily primitivní barikádu, která obklopovala bohatě zdobený oltář a dvě chodby vedoucí do podzemních prostor a krypt pod kaplí. Mrtví, kteří tam spočívali, byli nejspíš stále pod Innosovým vlivem, neschopni povstat a připojit se k legii zkázy.

Obránce – nebo spíš jejich zbytky – tvořilo několik místních vesničanů (opět jsem poznával některé známé tváře) a půltucet mužů v rudobílých tunikách. Nad nimi pak vyčníval vysoký muž v kroužkové košili, jenž obouruč držel meč s pozlacenou rukojetí, záštitou a hlavicí. Znal jsem ho jen od vidění, věděl jsem o něm jen to, že se jmenuje Roland a patří ke svatému řádu paladinů. Vůdcem živých byl velebný pán Markus, postarší ohnivý mág a duchovní vůdce vesnice. Na sobě měl své typické rudé roucho, v ruce potězkával kámen ne nepodobný runám, které měl u sebe Pán – lišili se jen energií, která z nich pulzovala. Markus vypadal utahaně, možná i trochu vyděšeně, rozhodně se však nehodlal vzdát.

Vystoupil dopředu, stále se ovšem schovával za barikádou: „Stůj, pekelníku! Zde vládne Innosova vůle! Odejdi i se svými pohůnky, sic tě sežehnu svatým plamenem!“

Pán se jen zasmál a roztáhl ruce: „Zkus to, ohnivý mágu! Přivolal jsem duše tvých mrtvých oveček, zabil ty živé; zničil jsem tvou drahocennou vesnici. A nyní tu stojím přímo před tebou se svou armádou! Myslíš si, že mě teď zastavíš?“

Markus vypadal navenek klidný, jeho oči jej však prozrazovaly. Byl jsem si jistý, že proti mému Pánovi nemá sebemenší šanci. Přesto však pravil: „Proti svaté Innosově magii a řádu paladinů nic nezmůžeš, temný mágu! Odejdi, nebo zhyň!“

Nekromant se opět zasmál. Při tom smíchu by mi nejspíš ztuhla krev v žilách, jenže já už byl dávno tuhý jako poleno: „Bojíš se, dědku. Bojíš se zatracení, smrti. Neboj, brzy tvému strachu učiním přítrž. A až tě pošlu do hlubin Beliarovi říše, věz, že se nespokojím jen s touhle malou vískou! Brzy se připojím k velké armádě a potáhnu na Khorinis! A až si podmaním jeho obyvatele, vyrazím na Irdorath a vezmu si všechna jeho tajemství!“

Markus se chystal něco říci a to bylo to, co Pán chtěl. Než stihl jeho protivník zareagovat, objevila se mu v ruce další runa, černá jako uhlí. Vyšel z ní kouř, který během okamžiku obklopil tělo ohnivého mága... a pohltilo jej. Nestačil ani hlesnout.

„Kupředu!“ zavelel paladin, který se stihl brzy zorientovat. Ačkoliv věděl, že nemá šanci, vrhl se vstříc jisté smrti. „Za Innose!“

Bylo to rychlé. Ubozí farmáři, kteří byli navyklí jen na rvačky v hospodě a bití svých manželek a dětí, padli jako první, rozsápaní na kusy. Kadeti v tunikách si vedli o něco lépe, mnozí z nich stačili skolit jednoho nebo dva protivníky. Ale ani oni se nedokázali probít hordami nepřátel.

Zůstal jen poslední velký válečník.

„Pojďte!“ vykřikl, rozháněje se na všechny strany mečem. „Kousněte si! Šmejdi! Zplozenci temnoty! Zkurvysyni!“

Nemusel čekat dlouho. Vrhli jsme se na něj všichni najednou. Byl to však velice zkušený válečník a lovec nemrtvých; sekal napravo nalevo, ani na chvíli se nezastavil, jenom se neustále rozháněl mečem a odsekával svým nepřítelům končetiny a hlavy.

Pán se na nás díval. Nezdálo se, že by ho pohled na své mrtvé děti nějak znepokojil nebo rozlítl – jen nás pozoroval a usmíval se.

On není dobrý.

Kdo jsi? Co děláš v mé hlavě?

On není dobrý.

Hlásek znovu utichl. Do reality mě zpět přivedl paladinův výkřik a svištěcí ostří meče, které mi náhle projelo kolem hlavy. Naštěstí jsem se trochu zapotácel, takže mi nakonec od zbytku těla odletěla jen jedna půlka spánku a kus temene, avšak rána i tak pekelně bolela a páčila, jako kdyby mě zasáhl Innosův svatý oheň.

Za normálních okolností bych se nejspíš divil, proč ještě žiju – nebo spíš nežiju –, ale v té chvíli jsem si na podobné anomálie už zvykl. Místo toho, abych se poslušně svalil na podlahu a v divokých křečích skončil, jsem se vrhl kupředu. Byl jsem naštvaný a měl jsem hlad.

Svatý válečník to nečekal, pravděpodobně počítal s tím, že zasáhl přesně. Než se ke mně stihl otočit a krýt se, chytil jsem ho za ruce a začal z jeho prstů páčit zbraň. Pokusil jsem se ho kousnout do tváře, ale místo toho, aby moje večere vykřikla a nechala se opižlat až na kost, mi vši silou dala hlavičku. Naštěstí jsem muže držel pevně, takže jsme se oba dva svalili na zem.

Nohama jsem odháněl ostatní mrtvé a sám jsem se po paladinovi rozháněl drápy a kousal zuby. Můj protivník musel odhodit meč, který mu byl nyní k ničemu, a pokusil se bránit rukama – marně. Rukavice, chrániče loktů a nárameníky sice byly z poctivé ocele, ale proti mým novým jako diamanty tvrdým zubům byla podobná ochrana k ničemu.

Ruce nakonec poklesly a já mohl zaútočit na nechráněný obličej. Jeden z drápů jsem jídlu zaryl do lebky. Kost praskla a já jsem narazil na něco měkkého. Podíval jsem se na tu šedivou hmotu a olízl ji. Potom jsem ji celou strčil do pusy, rozbil lebku a začal vyjídávat zbytek.

Možek by šťavnatý i poté, co srdce mého protivníka přestalo tlouct.

Černý muž ke mně přistoupil. Oči měl rudé a plné uspokojení, jakoby si právě teď za výkřiků umírajících lidí dopřával nepopsatelné rozkoše, jejíž blahodárný účinek se postupně přenášel

po celém těle. Já jsem cítil něco podobného mezi svými zuby, kde mi uvízl kousek šťavnatého masíčka, kůže a mozku – ten pocit se však rychle vytrácel. Zachtělo se mi dalšího chodu.

Pán natáhl ruku, dotkl se mého ramene a pravil: „Zakousl ses jako první. Porazil jsi svatého Innosova protivníka, mocného nepřítele, jehož účelem bylo vraždit takové, jako jsme mi dva.“
Usmál se: „Ty jsi tomu učinil přítrž. Zasloužíš si odměnu...“

Na místě, kde se mě dotýkal svými prsty, jsem cítil slabé mravenčení. Něco ve mně vykřiklo, snad ten poslední plamének, památka na můj předešlý život, hodnoty, kterými jsem se kdysi řídil – a pak to zmizelo. Nadobro.

Zbyla jen temnota. Síla. A hlad.

Musel jsem se najíst.

„Jdi, můj šampióně!“ zvolal mistr a ukázal svou holí někam za mými zády. „Jdi a znič naše nepřátele!“

Nebyl důvod, proč bych ho neměl poslechnout.

***

Prozradilo je jedno z dětí – malý chlapeček, příliš mladý, než aby rozuměl dění kolem sebe. Jeho matka jej určitě konejšila, hladila ho po hlavičce. Strach a bezmoc však nakonec zvítězily a nebohý človíček začal vzlykat. Pán to uslyšel, vítězoslavně vykřikl a ukázal nám na dobře zamaskovaná padací dvířka.

Mrtví se sklonili a začali po dřevěné desce škrábat svými dlouhými nehty. Po chvíli se propadlo rozpadlo na kusy. Z otvoru v zemi se na nás dívali lidé – muži, ženy a děti. Někteří z nich drželi v rukou kuše.

Několik mých nových bratrů a sester zachraptělo, když jim šipky prošpikovaly hrdla a hlavy. Někteří znehybněli na místě, jiní se jen trochu zakymáceli a skočili do tajných podzemních prostor kaple, které měly její obyvatele ochránit v případě nebezpečí.

Rychle jsem se prodral mezi ostatními a vrhl se do obdélníkového otvoru. Dopadl jsem přímo na muže, kterého jsem kdysi znal jako Johna Cobba, místního kováře. Byl to chlap jako hora, válečný veterán a nejsilnější chlap ze vsi. Když mi v žilách ještě tekla krev, dal jsem si s ním páku; porazil mě a zlomil mi při tom ruku. Teď jsem to byl já, kdo měl nad ním navrch – kousal jsem ho do obličeje, do krku, do paží. Snažil se mě odstrčit stranou a vstát, ale já jej velmi pevně držel. Díky Pánovu požehnání jsem byl teď nejsilnější JÁ. Já a nikdo jiný!

Kovář se po chvíli přestal zmítat, jakoby se úplně poddal. Jeho srdce přestalo tlouct, maso ztratilo svou původní chuť. Vrhл jsem se tedy na mozek. Když už mi z něj nic nezbylo, zlostně jsem zachrčel a zvedl se. Měl jsem hlad.

Kolem ležela napůl sežraná těla dalších odvážných mužů, kteří se snažili bránit své rodiny. Jejich přemožitelé na tom byli podobně jako já – neuspokojení a rozzuření.

Zbylí lidé, vesměs ženy a děti, ale také muži, kteří při pohledu na své padlé druhy odhodili zbraně a začali se modlit k bohům, ustupovali. Zastavili se až ve chvíli, kdy zády narazili na chladnou zeď Innosovy kaple. Ozývaly se prosby, výkřiky, nářky. Okolím se nesla vůně šťavnatého živého masa.

Vyrazil jsem kupředu, doprovázen zástupem chodících mrtvol.

Měli jsme hlad.